

[Arbejds- og Socialministeren.]

Revision af den gældende Medhjælperlovgivning. Der er af de ærede Talere fremdraget det af Landarbejderkommissionen for Krigen fremsatte Forslag til Revision af Medhjælperlovgivningen, herunder navnlig med Hensyn til Arbejdstids- og Fritidsforholdene samt Ferie- og Boligforholdene for Medhjælperne. Endvidere er det fremhævet, at den Beskyttelse, Loven yder i Sygdomstilfælde, er utilstrækkelig, og at der heller ikke er fyldestgørende Regler vedrørende Kosten. Endelig er det udtalt, at det vil være nødvendigt, at der ad Lovgivningsvejen gennemføres en Regulering af Arbejdstiden.

Jeg skal oplyse, at det er ganske rigtigt, at Landarbejderkommissionen allerede i Foraaret 1940 har afgivet en Betænkning med Forslag om Modernisering af Medhjælperloven. Dette blev imidlertid ikke dengang gennemført, dels under Hensyn til de daværende vanskelige Forhold, dels fordi det ikke har været muligt for Landarbejderkommissionen at naa til et nogenlunde enstemmigt Forslag. Senere er der i 1942 yderligere nedsat en Husassistentkommission, som afgav sin Betænkning omkring den 29. August 1943, ligeledes med Forslag om Modernisering af Medhjælperloven. I denne Kommissions Forslag har man været inde paa Spørgsmaalene om Regulering af Arbejdstiden og Fritiden samt Forbedring af Ferie- og Boligforholdene for Husassistenterne. Efter den 29. August 1943 har det selvsagt ikke været muligt at gennemføre Husassistentkommissionens Forslag til Ændringer af Medhjælperloven, men man har fra Administrationens Side forberedt Gennemførelsen af en Lovgivning snarest efter Befrielsen.

Jeg har nu anmodet Departementet om at udarbejde en Indstilling om hele dette Spørgsmaal, og naar denne Indstilling foreligger, vil der blive taget Stilling til, hvad der videre kan foretages i Sagen.

Hvad særlig angaar Spørgsmaalet om lovmæssig Regulering af Arbejdstiden for voksne Arbejdere, er Forholdet det, at man har været inde paa dette Spørgsmaal i Husassistentkommissionens Betænkning, men at man dér enstemmigt har ment at maatte henvise dette Forhold til Aftale mellem Parterne. I Landarbejderkommissionen har man kun drøftet Spørgsmaalet om lovmæssig Regulering af Arbejdstiden for unge Medhjælperne under 16 Aar, og selv paa dette Omraade har et Mindretal ikke ment at kunne gaa med til en Bestemmelse om Arbejdstidens Begrænsning.

Paa Forhaand maa jeg, ogsaa i Betragtning af, at vi ikke herhjemme saaledes som i Sverige kender til at regulere Arbejdstiden for voksne Arbejdere ved Lov, nære Betænkkelighed ved for dette ene Omraade at gennemføre en Særordning. Dette Spørgsmaal maa dog eventuelt drøftes ved Forhandlingerne om den ændrede Medhjælperlovs Gennemførelse til sin Tid.

Jeg har til allersidst et Par Bemærkninger at gøre paa min fraværende Kollega, Ministeren for særlige Anliggendes Vegne. Det er angaaende nogle Henvendelser, som er fremført under Finanslovdebatten. Det ærede Medlem Hr. Axel Sneum henstillede, at de Organer, der skal administrere Erstatningsloven, ikke uden tvingende Grunde trækker Sagerne i Langdrag, og at de maatte anlægge et humant Skøn ved Bedømmelsen af de enkelte Sager. Det ærede Medlem Hr. Axel Sneum og jeg er vist fuldt ud enige paa dette Omraade, og saa vidt jeg ved, ekspederes disse Sager saa hurtigt, som det overhovedet er muligt. Jeg skal i saa Henseende henvise til den Meddelelse, der blev udsendt kort før Jul, hvorefter Erstatningsraadet i Tiden fra Raadets Nedsættelse først i November og til og med den 20. December havde ekspederet ca. 2 000 Sager vedrørende Erstatning for Lidelse og Tort efter Erstatningslovens Afsnit III, og at der ifølge de trufne Afgørelser er blevet udbetalt ca. 3 Mill. Kr.

Naar jeg særlig nævner Sagerne vedrørende disse Erstatninger, skyldes det, at det er dem, der er de letteste og kan ekspederes hurtigst, selv om det naturligvis er nødvendigt, at Kontorerne for særlige Anliggender og Erstatningsraadet underkaster de Oplysninger, der gives af de paagældende ved deres Ansøgningsskemaer, en vis Kontrol. Det er naturligvis ikke alle Sager, der kan gaa lige hurtigt, bl. a. fordi man har maattet lade allerede bestaaende Forvaltningsorganer — saasom Krigsforsikringerne og Direktoratet for Ulykkesforsikringen — tage sig af dem; herved er der blot lagt yderligere Byrder paa disse Myndigheder, som jo ogsaa skal have ekspederet deres normale Arbejde. Dette er i øvrigt blevet ret svært i den senere Tid, fordi man paa saa mange Omraader savner den tilstrækkeligt kvalificerede Arbejdskraft. Men det Personale, der er, arbejder kraftigt og ihærdigt uden at skaane sig selv, og at et Administrationsorgan forsætligt skulde trække en Sag i Langdrag, anser jeg paa Forhaand for udelukket.

Med Hensyn til Erstatningerne efter Erstatningslovens Afsnit I, særlig Invaliditetserstatningerne, vil jeg gerne paa Foran-